

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 180/2017
15.06.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, судије Бранка Станића и судије Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у правној ствари тужилаца: 1. „АА“ из ..., Црна Гора, 2. „ББ“ из ..., Црна Гора, 3. „ВВ“ из ..., Црна Гора, 4. „ГГ“, из ..., Црна Гора, које заступа пуномоћник Бранислав Д. Глогоњац, адвокат из ..., против туженог „ДД“, ..., кога заступају Радмило Стојић и Срђан Илинчић, адвокати из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2970/15 од 08.03.2017. године, донео је у седници већа која је одржана дана 15.06.2017. године следећу

ПРЕСУДУ

I ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужилаца другог, трећег и четвртог реда изјављене против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2970/15 од 08.03.2017. године.

II ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца првог реда, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2970/15 од 08.03.2017. године.

III ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, као неоснован.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П бр. 2694/2013 од 01.04.2015. године, у ставу I изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца првог реда којим је тражио да суд обавезе туженог да исплати тужиоцу износ од 105.665, 74 еура са каматом коју пословне банке у Црној Гори исплаћују на штедне улоге по виђењу и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом II изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца другог реда којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 35.912,72 еура са каматом коју пословне банке у Црној Гори исплаћују на штедне улоге по виђењу и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом III изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца трећег реда којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 88.816,20 еура са каматом коју пословне банке у Црној Гори исплаћују на штедне улоге по виђењу и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован.

Ставом IV изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца четвртог реда којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 57.450,55 еура са каматом коју пословне банке у Црној Гори исплаћују на штедне улоге по виђењу и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом V изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца првог реда којим је тражио да суд обавезе туженог да исплати тужиоцу износ од 105.665,74 еура са каматом по стопи Европске централне банке, коју исплаћује за еуро и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом VI изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца другог реда којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 35.912,72 еура са каматом по стопи Европске централне банке, коју исплаћује за еуро и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом VII изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца трећег реда којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 88.816,20 еура са каматом по стопи Европске централне банке, коју исплаћује за еуро и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом VIII изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца четвртог реда којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати износ од 57.450,55 еура са каматом по стопи Европске централне банке, коју исплаћује за еуро и то почев од 29.02.2012. године до исплате, као неоснован. Ставом IX изреке обавезани су тужиоци да туженом солидарно на име трошкова парничног поступка накнаде износ од 904.500,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 2970/15 од 08.03.2017. године, у ставу један изреке одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена наведена првостепена пресуда, док је ставом два изреке одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж 2970/15 од 08.03.2017. године, тужиоци преко пуномоћника благовремено изјављују ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Трошкове су тражили и определили.

У одговору на ревизију тужени оспорава наводе исте и предлаже да се ревизија тужилаца одбије као неоснована. Трошкове је опредељено тражио.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије у делу којим је правноснажно одлучено о тужбеном захтеву тужилаца другог, трећег и четвртог реда, применом члана 410. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) и одлучио да је ревизија ових тужилаца недозвољена из следећих разлога:

Тужиоци су поднели тужбу суду дана 09.04.2013. године ради исплате и то тужиоцу првог реда износ од 105.665,74 еура, тужиоцу другог реда износ од 35.912,72 еура, тужиоцу трећег реда износ од 88.816,20 еура и тужиоцу четвртог реда 57.450,55 еура. Првостепена пресуда донета је дана 01.04.2015. године, а другостепена пресуда донета је дана 08.03.2017. године. Тужиоци ревизију изјављују дана 12.05.2017. године.

Одредбом члана 485. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) прописано је да ревизија у привредним споровима није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не

прелази динарску противвредност од 100.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Како су вредности тужбених захтева тужилаца другог, трећег и четвртог реда испод законом прописаног лимита за дозвољеност ревизије од 100.000 евра на дан подношења тужбе, то ревизија ових тужилаца, није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у изреци под I.

Врховни касациони суд је испитао побијану другостепену пресуду у складу са одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11 .... 55/14) и утврдио да ревизија тужиоца првог реда није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити указује на неке друге битне повреде поступка учињене, које би биле од значаја за правилност и законитост одлуке која се побија. Привредни апелациони суд у поступку по жалби је правилно применио одредбе Закона о парничном поступку, испитујући побијану одлуку у делу у коме се она жалбом оспорава, оценом релевантних жалбених навода и давањем јасних разлога за доношење побијане одлуке. Такође, истичући повреде поступка у погледу одређивања вештачења, оцене доказа као и у погледу утврђеног чињеничног стања, ревидент указује на релативно битне повреде евентуално учињене у првостепену поступку које ревизијски суд нема овлашћења да цени према члану 407. Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању парничне странке су биле у облигационом односу по основу кога је тужени за тужиоце почев од 03.06.2006. године до 01.02.2012. године, обављао послове у Међународном систему зелене карте од аутоодговорности, а све у складу са Споразумом закљученим између туженог и Министарства финансија Републике Црне Горе од 02.11.2006. године. Споразумом је било предвиђено да ће друштва из Црне Горе плаћати накнаду за услугу као и да су дужна да на рачун туженог положи револвинг депозите за извршавање својих текућих обавеза по основу међународне зелене карте. Сходно Споразуму тужиоци су на рачун туженог 01.01.2007. године уплатили депозите, а тужени је средства која нису искоришћена вратио на рачун тужиоца првог реда дана 29.02.2012. године у складу са Споразумом о регулисању међусобних права и обавеза са Националним бироом осигураваача Црне Горе од 20.02.2012. године, након што су осигуравајућа друштва из Црне Горе постала самостални члан МКО. Наведеним Споразумима није била предвиђена обавеза туженог да орочава новчана средства нити да депонентима плаћа евентуалне камате.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да је тужбени захтев тужиоца првог реда за исплату обрачунате камате као остварене добити од орочења тужбених средстава, неоснован.

Према оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили одредбе члана 210, 211 и 214. Закона о облигационим односима, када

су одбили захтев тужиоца првог реда као неоснован. Разлоге које је навео другостепени суд у својој одлуци, као правилне прихвата и ревизијски суд.

Наиме, правилно су нижестепени судови закључили да је тужени износе добијене на име обезбеђења испуњења текућих обавеза осигуравајућих друштава из Црне Горе, држао по основу закљученог Споразума од 02.11.2006. године и да их је у складу са Споразумом од 20.02.2012. године вратио.

Институт правно неоснованог обogaћења је регулисан одредбом члана 210. Закона о облигационим односима који у ставу 1. прописује да када је неки део имовине једног лица прешао на било који начин у имовину другог лица, а тај прелаз нема свој основ у неком правном послу или закону, стицалац је дужан да га врати, а када то није могуће да надокнади вредност постигнуте користи. Одредбом члана 210. став 2. Закона о облигационим односима прописано је да обавеза враћања односно накнаде вредности настаје и када се нешто прими с обзиром на основ који се није остварио или који је касније отпао. Члан 214. истог Закона прописује да када се враћа оно што је стечено без основа, морају се вратити плодови и платити затезна камата, и то, ако је стицалац несавестан, од дана стицања, а иначе од дана подношења захтева.

Из наведеног произилази да су одлучне чињенице за враћање стеченог без основа, да је лице стекло одређену имовину од другог, да пренос није заснован на одређеном правном послу или закону, те да стога постоји корелација између обogaћења једног лица и осиромашења другог лица, без заснивања правног односа за то. Да би се вратили плодови и платила затезна камата потребно је да је главницу држао без правног основа, да се основ није остварио или да је касније отпао.

Тужилац првог реда није у смислу чл. 228. и чл. 231. Закона о парничном поступку доставио релевантне доказе у прилог тврдњи да су парничне странке уговориле обавезу туженог да орачи наведена средства и да остварену корист добит по том основу, преда тужиоцу.

Тужени је спорни износ држао са правним основом који је остварен. Он је враћен на основу правног посла који није подразумевао исплату остварене камате или друге добити. Зато су неосновани ревизијски наводи да је тужени имао обавезу да поред главнице врати тужиоцу и камату остварену орочењем тих средства.

Такође је без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари и ревизијски навод да је тужени признао да је новчана средства орочио код банке. Такво понашање туженог није супротно Споразуму и не ствара ни законску ни уговорну обавезу туженог на исплату камате тужиоцу. Новац, је посебна хартија од вредности чијим се законитим имаоцем сматра њен доносилац у смислу члана 239. Закона о облигационим односима, зато је предати депоновани износ туженом, пренет у имовину туженог са правом располагања. Стога, је тужени имао овлашћења да депоновани износ орачи и остварену добит по том основу задржи.

Имајући увиду напред наведено, не постоји правни основ за обавезивање туженог на плаћање утуженог износа, па ни по основу одредбе члана 39. Закона о основама својинско правних односа, на коју се тужилац у ревизији позива. Ово из разлога што тужени није био несавесни држалац ствари у конкретном случају, да би се овај члан могао применити.

Како не постоје разлози због којих је ревизија тужиоца првог реда изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу процесних овлашћења из члана 414. Закона о парничном поступку је одлучио као у ставу II изреке пресуде.

Решавајући по захтеву туженог за накнаду трошкова насталих поводом одговора на ревизију, Врховни касациони суд је закључио да одговор на ревизију није био нужан у овој правној ствари. Стога настали трошкови за судску таксу и накнаду за састав одговора, не представљају нужне трошкове који би се у смислу члана 154. Закона о парничном поступку досудили на терет тужиоца. Из тог разлога је применом одредбе члана 165. истог Закона одлучено као у ставу III изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић